

AS A CLOUD

[.....]
sétáltam gyűrött, préselt egek alatt
s nem felhő – csak földön, azok alatt...
nehéz zenét itt valaki minduntalan nyomat
– mint kő elgurultad a bejárhatatlan utat
éGINEK látni sok vonuló földi felhőnyomat –
s nem el- vagy le-, csak szétfújt
kevéske fénnel, ki annyiszor be-betakart

VIDÉKI OXIGÉN

a levegőfűjő gépzaja folyamatos volt
mintha akváriumok mellett állnál
van az a
végeérhetetlen, állandó zúgás
fűjtató hang, ami a fejedbe költözik
kizárva minden mást
az óvodaépület halljának tágas belterében –
legyen oxigén
ebben az ingatag fekete gombában
ebben a szállítható, felfűjt virtuális planetáriumban –
legyen...

ott ültem, félóra az egész, azt mondta a srác
félóra és lejár –

ültem
vártam
néztem hát ezt a sok sebtiben levetett gyermekcipőt
(egy osztálynyi volt egyetlen helyen...)
ártatlan gyerekcipő
ennyire ijesztő is lehet

kerülgették is, akik a teremben jöttek-mentek közben
(dadások, más gyerekek, ki-be járó szülők)
gondosan, mintha tartoznának azok (lábbelik) valakikhez
valakikhez, akik pedig sehol sincsenek éppen
hát tartozunk, hogyan tartoznánk egyébként, mosolyogtam
ha rám néztek, pedig egyiküket sem ismertem
odatartozunk, a viseletes cipőinkbe is
nézzék, ha éppen nem látnák, hölgyeim és uraim
rajtuk sár, kisebb-nagyobb keretekbe szűkített élet:
bennük szaladgálás, ugrálás, szabad rohangálás, vízben tócsázás
vagy könnyű szökizés van
s ez tűnt el belőlük akkor ott egyszerre, hirtelen –
levetve, kinn feledve állt szanaszét: osztálynyi cipősereg
csend volt az egész fölött
a levegőfújó gépzaja
szabadból pumpált vidéki oxigén
pedig ők csak csillagokat néztek elbűvölten közben
benn
pedig ők csak csillagok születését, a Földet nézték elbűvölten,
kedvvel
benn
a lesötétített planetáriumban

PIKKJEL

R-nek

a fejlámpa szüretlen fényében a sötét Küküllő
a félelem tarkótájékon néha beszivárog
halk cigifüst száll, távoli rablás valahol –

mi itt a Halat keressük
olyan ez, mintha hazamentem volna
2-szer, 3-szor, többször dobunk
ugyanabba a folyóba
s míg másokat álmok takarnak
árnyak, kiszegzett úr irhája öltöztet, gombol be minket

éjjeli eső hordoz, utaztat
s lecsorog rajtunk több néma fényjel –

öngyilkos Perszeidák
villámló távoli horizont

[VALAMI KERT]

valami kertben voltam
álmomban az éjjel
birsalmaillatú, árnyas kertben
s a fényt morzsolgattam az
ujjaim között
éppen olyan volt, mint
gyermekkoromban
miért járunk ide vissza éjjel
húsos paradicsomok, elhagyott egrestövek
közé
s kicsoda vonszol bennünket vajon eddig
át az időn –
valami kertje mindannyiunknak lehet
mely egyszer aludni nem
hagy
visszatér hozzád, belak ízeivel, régi illatával
bokrainak nehéz susogásával
jön, valahonnan hívatlanul
feltartóztathatatlanul jön; megtalál –

mely mint az élet
erős, megtartó és könnyű
s most, hogy újra éberré tette
mindened
tudod meg csak

mennyire
kifogyhatatlan és örök

LEVÉLCSONTOZAT

zörgetsz a mélyben pici csontokat
az ösvényre (lépre) csak párat ha viszel
annyi alvadt szín mohó torkodban s csapdaként: kifacsart fény –
jó, ám legyen... tied ez is, ez a költemény
ó, Ősz, te hóhér, te nagy varázsló!
jöhet, engedd a semmi ágait, a hideg sorompót
ennyi?! – s cserébe mindenki elvisel?

VÍZI MONDAT

– zene, ének –
(*Händel, esti*)

jól leúszni, hogy lemaradjon:
strandpapucs, napolaj
hátizsák (benne nyári Kosztolányi)
üdítő, szemüveg, Händel – fényitta gönceim
a kitergetett földi szokások,
a felszín biztonsága, mely tart: úgy fojtogat
ez az álladat verdeső, nyálkás langymeleg
leúszni
jól, hol légszomj és szívhang együtt dobban –
üt és ver, küzd tébolyodottan a tompa életzajok alatt
mint világra jöttödkor –

nagyképűen
a mélyben
boldogan át- meg átfordulni –
nos, búvárkodni: fényben és sötétben –

mindig ezt szeretted...